

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Jana M. Passera v právní věci **žalobce: V. K.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360/47, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2007, č. j. 131/2007-190-TAXI/3, o správním deliktu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2009, č. j. 10 Ca 337/2007 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 9. 2007, č. j. 131/2007-190-TAXI/3. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2007, č. j. MHMP 355961/2006/DOP-T/Dc, tak, že stěžovateli byla podle § 35 odst. 3 písm. h) a k) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), uložena pokuta ve výši 40 000 Kč pro porušení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě, v návaznosti na § 12 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se

provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 478/2000 Sb.“ nebo „prováděcí vyhláška“), neboť stěžovatel nezajistil umístění průkazu o způsobilosti řidiče (dále též jen „průkaz“) na viditelném místě ve svém vozidle taxislužby, a dále pro porušení § 34 odst. 2 zákona o silniční dopravě, neboť jako řidič vozidla taxislužby neumožnil pověřenému kontrolnímu pracovníkovi podle citovaného ustanovení výkon státního odborného dozoru v silniční dopravě.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost; nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel trvá na tom, že se svým jednáním nedopustil porušení zákona a že rozhodnutí žalovaného a městského soudu nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Namítá, že postupem správních orgánů bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Naplnění kasačních důvodů shledává v následujících tvrzeních. Dle stěžovatele nebyl v rámci dokazování proveden jediný důkaz, že by neměl ve vozidle vystaven platný průkaz, neboť ze znění protokolu vyplývá, že byla předložena barevná kopie průkazu, přičemž stěžovatel má za to, že by se porušení výše uvedených ustanovení dopustil pouze tehdy, nenacházel-li by se jeho průkaz ve vozidle vůbec. V protokolu však není tvrzeno, že by stěžovatel neměl platný průkaz ve vozidle, jak je stanoveno v zákoně o silniční dopravě a vyhlášce č. 478/2000 Sb., ale je tvrzeno pouze, že průkaz nepředložil, resp. jej nepředložil hned na výzvu pověřených kontrolních pracovníků, ale až po příjezdu třetí osoby jako svědka kontroly. Stěžovatel upozorňuje na rozpor první a druhé části protokolu, kdy v první části je uvedeno, že doklady předloženy po příjezdu svědka byly, ve druhé části je však v rozporu s výše uvedeným zaznamenáno, že řidič předložil pouze barevnou kopii průkazu. Z daného pak dle stěžovatele správní orgán nepřezkoumatelně dovodil, že průkaz se ve vozidle nevyskytoval. Nepřezkoumatelnost shledává především v předmětném rozporu a dále v tom, že takový závěr není nijak podložen. Absence jakýchkoliv úvah o tom, zda ve vozidle taxislužby byl platný průkaz či pouze nebyl předložen kontrolnímu pracovníkovi,

zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dle stěžovatele tak rozhodnutí ve věci nemohou vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a navíc jsou v rozporu se spisem – resp. s protokolem o kontrole ze dne 15. 9. 2006, č. j. SOD/150906/1/Žk. Dle stěžovatele bylo v protokolu řešeno pouze to, zda byl průkaz předložen, či nebyl předložen, a nikoliv zda se ve vozidle nacházel. Proto se domnívá, že je zcela nerozhodné, zda ve vozidle byl či nebyl originál průkazu, neboť tato skutečnost není v protokolu řešena.

Stěžovatel má za to, že i kdyby byla prokázána absence originálu předmětného průkazu, zákon nestanoví, že by ve vozidle musel být pouze originál průkazu. Domnívá se, že povinnost stanovená v § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě je splněna i tím, že je ve vozidle taxislužby umístěna na viditelném místě kopie průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, neboť citované ustanovení povinnost vystavit originál výslovně nestanoví. Pokud správní orgány interpretovaly předmětné ustanovení tak, že je nutno vystavit pouze originál, dopustily se tak rozšiřujícího výkladu v neprospěch stěžovatele, což je podle judikatury nepřípustné a v rozporu s § 2 odst. 3 s. ř.

Stěžovatel je dále toho názoru, že se ani nedopustil žádného protiprávního jednání, pokud po výzvě k předložení předmětných dokladů vyčkal s jejich předložením do příjezdu třetí osoby jako svědka prováděné kontroly. Má za to, že pokud v takovém jednání správní orgán shledal bránění výkonu dozoru dle § 34 zákona o silniční dopravě, potom jednal v rozporu s § 4 s. ř., podle kterého má ten, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. Zdůrazňuje, že doklady v žádném případě neodmítl předložit. Namítá, že městský soud se s jeho argumentací řádně nevypořádal.

Z výše uvedeného tedy dle stěžovatele vyplývá, že rozhodnutí městského soudu bylo založeno na skutkovém stavu, který nebyl zjištěn správně a bez důvodných pochybností, na základě čehož je rozsudek neodůvodněný a v rozporu se zákonem. Zároveň stěžovatel namítá, že městský soud neodůvodnil výši vyměřené pokuty, kterou shledává nepřiměřenou s ohledem na skutkový stav. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na stanovisko k žalobě ze dne 20. 2. 2008, č. j. 131/2007-190-TAXI/9, a dále připojuje následující. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 11/2009 - 66, dostupného na www.nssoud.cz, vyplývá, že vystavení pouhé kopie průkazu není dostatečné a ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě je nutno vykládat tak, že je nutno vystavit originál průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, neboť pouze tento originál je veřejnou listinou, která osvědčuje v ní uvedené skutečnosti.

Ve vztahu k tvrzenému neprokázání faktu, zda se ve vozidle nacházela pouze kopie průkazu, žalovaný uvádí, že kontrolní pracovník v protokolu o kontrole výslovně uvedl, že „předložena byla pouze barevná kopie průkazu“. Navíc sám stěžovatel v žalobě uvedl, že „ve svém vozidle taxislužby umístil na viditelném místě kopii platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jak vyplývá z podkladů rozhodnutí“. Je tedy patrné, že stěžovatel během řízení nepopíral, že byla vystavena pouze barevná kopie průkazu. Proto tento fakt považoval žalovaný během řízení za nesporný, a tudíž bez nutnosti provádění důkazu k jeho prokázání. Žalovaný navíc podotýká, že k naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu došlo již tím, že originál průkazu nebyl vystaven na místě předepsaném, a je tudíž irelevantní, zda se originál průkazu nacházel na jiném místě ve vozidle. Pokud stěžovatel uvedl, že při jiných kontrolách, kdy měl vystaven rovněž pouze kopii průkazu, nebylo shledáno žádné porušení zákonné povinnosti týkající se vystavení průkazu ve vozidle, žalovaný uvedl, že lze konstatovat pochybení kontrolních pracovníků správního orgánu I. stupně. Žalovaný má za to, že z protokolu o kontrole a z odvolání stěžovatele je patrné, že ve vozidle byla vystavena pouze barevná kopie předmětného průkazu. Námitku tak považuje za účelovou.

Ve vztahu k námitce stěžovatele, že jeho jednání při kontrole nelze považovat za jednání bránící výkonu dozoru, trvá žalovaný na svých předchozích stanoviscích, že stěžovatel jednáním při kontrole, při níž odmítl předložit požadované doklady, naplnil skutkovou podstatu popsanou v § 35 odst. 3 písm. k) zákona o silniční dopravě, neboť neumožnil kontrolním pracovníkům provést kontrolu po dobu, než přišla osoba třetí. Žalovaný upozorňuje na to, že skutečnost, že tyto podklady nakonec předloženy po příchodu svědka byly, snížila závažnost jeho jednání, k čemuž bylo při stanovení výše sankce přihlédnuto. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ze správního a soudního spisu vyplývá, že dne 15. 9. 2006 v 10:50 hod. byla provedena kontrola stěžovatele jako provozovatele taxislužby v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle § 34 zákona o silniční dopravě. Kontrola byla provedena pověřenými kontrolními pracovníky správního orgánu I. stupně při poskytnuté přepravě. Na závěr kontroly byl vyhotoven protokol o kontrole č. SOD/150906/1/Žk, o výsledku kontroly taxislužby ve věci dodržování zákona o silniční dopravě (dále též jen „protokol o kontrole“ nebo „protokol“). Z protokolu vyplývá, že stěžovatel na žádost kontrolního pracovníka odmítl předložit požadované doklady před příjezdem svědka, čímž se dopustil porušení § 34 zákona o silniční dopravě. Doklady předložil až po příjezdu svědka v 11:11 hod. Dále se stěžovatel dopustil porušení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě a § 12 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb. tím, že ve vozidle nebyl při výkonu taxislužby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby (předložena byla pouze barevná kopie průkazu). Stěžovatel protokol podepsal s tím, že nesouhlasí s jeho obsahem a následně dne 18. 9. 2006 podal námitky k protokolu, v nichž namítal, že popsany

skutkový stav není správný, neboť doklady předloženy byly, a tak nebyla porušena povinnost podle § 34 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Dále uvedl, že tím, že byla předložena barevná fotokopie průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, je jednoznačně doloženo, že požadovaný průkaz ve vozidle byl. Navíc splnil povinnost průkaz vystavit na viditelném místě, neboť zákon neupřesňuje, zda je nutno vystavit originál nebo kopii.

O námitkách správní orgán I. stupně rozhodl rozhodnutím ze dne 6. 10. 2006 tak, že námitky budou ve smyslu § 18 odst. 4 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), vyřízeny v rámci správního řízení. Oznámením ze dne 8. 11. 2006 bylo správní řízení zahájeno. Stěžovatel ve svém vyjádření k oznámení uvedl, že se porušení povinnosti vyplývající ze zákona o silniční dopravě nedopustil, neboť na viditelném místě ve svém vozidle vystavil kopii platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, přičemž zákon výslovně nestanoví, že je nutno takto vystavit pouze originál. Zároveň nesouhlasil s tvrzením, že by bránil výkonu dozoru, neboť požadované doklady předložil. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007, č. j. MHMP 355961/2006/DOP-T/Dc, ve kterém uložil stěžovateli za porušení výše uvedených povinností pokutu ve výši 60 000 Kč. Na základě stěžovatelova odvolání, ve kterém k zásadním otázkám přestřel stejnou argumentaci jako v kasační stížnosti, vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 10. 9. 2007, č. j. 131/2007-190-TAXI/3, kterým změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že sice shledal porušení výše uvedených ustanovení zákona o silniční dopravě, nicméně snížil výši pokuty na 40 000 Kč, neboť výši pokuty uloženou v předchozím řízení považoval za nepřiměřeně tvrdou. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel podal žalobu, ve které zopakoval svá předchozí tvrzení. Žaloba byla městským soudem zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Přednostně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť by bylo bezpředmětné se zabývat hmotněprávní argumentací, neobstojí-li přezkoumávané rozhodnutí městského soudu po stránce formální. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, jakož i jiná vada řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, je tak závažnou vadou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel přednostně zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tj. z úřední povinnosti, jak vyplývá z § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových

zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Ze správního a soudního spisu vyplývá, že městský soud rozhodoval v souladu se skutkovými zjištěními vyplývajících z protokolu o kontrole ze dne 15. 9. 2006, přičemž nebylo zjištěno žádné pochybení ze strany kontrolních pracovníků při provádění předmětné kontroly. Na rozdíl od stěžovatele má Nejvyšší správní soud za to, že skutečnosti uvedené v protokolu o kontrole jsou srozumitelné, jasné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutkovém stavu věci. Odůvodnění městského soudu, které plně vychází ze skutečností v protokolu uvedených, lze považovat za řádné a přezkoumatelné. Zdejší soud neshledal, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný ani v důsledku jiné vady řízení.

K otázce nepřezkoumatelnosti pro ucelenost problematiky zdejší soud dodává, že nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů může být rozhodnutí soudu také tehdy, pokud by soud nevyčerpal celý předmět řízení a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud však ani nedostatek takového charakteru (tj. opomenutí některé ze žalobních námitek ze strany městského soudu) v napadeném rozsudku neshledal a ověřil, že soud se ve svém rozhodnutí dostatečně podrobně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, z nichž žádná nezůstala neobjasněna a bez náležitého odůvodnění. Výrok rozhodnutí je řádně odůvodněn a odůvodnění rozsudku není v žádném případě možno považovat za nesrozumitelné. Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že daná námitka není důvodná, a proto přistoupil k řešení ostatních stížných námitek.

Stěžovatel namítá, že správní orgány dospěly k nepřezkoumatelnému závěru o absenci platného průkazu způsobilosti řidiče taxislužby ve vozidle stěžovatele, neboť tento závěr je dle stěžovatele v rozporu s obsahem kontrolního protokolu. Obsah první části protokolu se má totiž vylučovat s tvrzením uvedeným v druhé části protokolu, a tak z protokolu nelze dovodit, že by stěžovatel neměl platný průkaz ve vozidle, jak je stanoveno v zákoně o silniční dopravě a vyhlášce č. 478/2000 Sb. Z protokolu je dle stěžovatele pouze patrné, že průkaz nebyl předložen. Absence úvah správních orgánů o tom, zda ve vozidle taxislužby byl platný průkaz či pouze nebyl předložen, zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stěžovatel dále uvedl, že i kdyby bylo prokázáno, že se ve vozidle originál platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby nenacházel, zákon nestanoví, že by ve vozidle musel být vystaven pouze originál průkazu. Stěžovatel argumentuje tím, že pokud by zákonodárce vyžadoval předložení originálu uvedeného průkazu, nepochybně by tuto skutečnost v zákoně výslovně uvedl. Odkázal přitom na jiná ustanovení zákona o silniční dopravě a prováděcí vyhlášky, ve kterých zákonodárce výslovně požaduje originál nebo ověřenou kopii dokladů. Podle stěžovatele se

správní orgány i městský soud dopustily nepřipustného rozšiřujícího výkladu předmětného ustanovení, rozhodly-li o nutnosti vystavení pouze originálu.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda je nutno vystavit na předepsaném místě přístrojové desky vždy pouze originál předmětného průkazu. S názorem stěžovatele, že ze zákona nevyplývá, že je nutno vystavit originál průkazu, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Z ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě vyplývá, že provozovatel taxislužby má povinnost zajistit, aby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby byl umístěn na viditelném místě ve vozidle taxislužby; podrobnosti k umístění průkazu ve vozidle stanoví prováděcí právní předpis.

Podle prováděcího právního předpisu, konkrétně podle § 12 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., platí, že provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič při výkonu taxislužby měl svůj platný průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby čelně vystaven na přístrojové desce vozidla, před pravým předním sedadlem spolujezdce, nezakrytý a dobře čitelný.

Zdejší soud má za to, že výše citované ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě je nutno vykládat tak, že provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby byl na příslušném místě ve vozidle taxislužby vystaven originál předmětného průkazu, neboť jen originál průkazu osvědčuje platnost tohoto dokladu. Ve stejném smyslu ostatně Nejvyšší správní soud rozhodl již dříve. V rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 11/2009 - 66, uvedl, že „při výkladu problému originálu a kopie listiny třeba vyjít z toho, že jen originál listiny vydaný správním orgánem osvědčuje to, co je v ní uvedeno. Podle ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě je totiž provozovatel taxislužby povinen zajistit, aby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby byl umístěn na viditelném místě ve vozidle taxislužby a podle ustanovení § 12 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb. provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič při výkonu taxislužby měl svůj platný průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby čelně vystaven na přístrojové desce vozidla, před pravým předním sedadlem spolujezdce, nezakrytý a dobře čitelný. Pokud tato ustanovení ve vzájemném spojení hovoří o ‚platném‘ průkazu způsobilosti řidiče taxislužby, nedá se podle kasačního soudu hovořit o tom, že postačí, aby byla ve vozidle taxislužby čelně vystavena jen kopie tohoto dokladu, která zcela jistě není ‚platným‘ průkazem způsobilosti řidiče taxislužby, jímž může být jen originál tohoto průkazu. Obecně je třeba proto říci, že pokud právní předpisy ukládají povinnost umístit ve vozidle konkrétní doklad (průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby) a vůbec neupravují přípustnost splnění této povinnosti umístěním kopie tohoto dokladu, je tím míněn vždy originál této listiny. Zákon sice výslovně nestanoví povinnost umístění originálu průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby ve vozidle, ale tuto povinnost není třeba v zákoně výslovně upravit, neboť pokud právní předpis nestanoví nic bližšího a přitom ukládá povinnost umístit ve vozidle taxislužby doklad, vždy se musí jednat z povahy věci o jeho originál. Výslovné uvedení slova ‚originál‘ pak nabývá

na významu pouze tehdy, pokud zákon umožňuje umístění, resp. rovněž držení ověřené kopie tohoto dokladu [srov. ustanovení § 21 odst. 11 písm. b) zákona o silniční dopravě]. Stanovisko stěžovatele by vyústilo v chybný předpoklad, že výchozím stavem v situacích, kdy právní úprava nestanoví podrobnosti, může být i kopie dokladu.“

Názor Nejvyššího správního soudu, že § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě je nutno vykládat v tom smyslu, že provozovatelé taxislužby jsou povinni vystavit na předepsaném místě ve vozidle originál předmětného průkazu, podporuje i ta skutečnost, že účelem předmětného průkazu a jeho vystavení na předepsaném místě, na kterém si jej může každý zákazník dobře prohlédnout, je ochrana zájmů zákazníka taxislužby, neboť tento průkaz prokazuje, že zákazník je vezen řidičem taxislužby, který splňuje podmínku bezúhonnosti a spolehlivosti řidiče. Tento průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby je veřejnou listinou a vydává se s platností na dobu pěti let (§ 21 odst. 8 zákona o silniční dopravě). Skutečnost o bezúhonnosti řidiče taxislužby tak může ověřit pouze originál, který jako jediný zaručuje pravdivost a trvání skutečností v něm uvedených. S ohledem na právě uvedené je nutno přisvědčit názoru městského soudu, že „*v případě prosté kopie dokladu totiž nemůže cestující ověřit, zda se jedná o věrnou (nepozměněnou) kopii uvedeného dokladu, a rovněž nelze ověřit, zda originál dokladu nebyl řidiči odebrán či z jiného důvodu neztratil platnost*“. Na základě právě uvedeného je tedy nutno předmětné ustanovení v zájmu ochrany oprávněných zájmů zákazníka taxislužby vykládat tak, že je nutno na předepsaném místě ve vozidle vystavovat originál předmětného průkazu. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu a tuto námitku stěžovatele shledal nedůvodnou.

V návaznosti na právě projednanou námitku se Nejvyšší správní soud zabýval další námitkou, že nebylo bez pochyb prokázáno, že se ve vozidle předmětný průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby nenacházel, resp. že správní orgány dospěly k nepřezkoumatelnému závěru o absenci platného průkazu způsobilosti řidiče taxislužby ve vozidle stěžovatele, neboť tento závěr je dle stěžovatele v rozporu s obsahem kontrolního protokolu.

Ve vztahu k námitce stěžovatele a s ohledem na závěry výše uvedené je nutno podotknout, že pro posouzení otázky přítomnosti průkazu ve vozidle taxislužby a splnění povinnosti podle § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě je relevantní pouze informace, zda se originál tohoto průkazu nachází na zákonem předepsaném místě, a nikoli skutečnost, že se snad při kontrole mohl nacházet na jiném místě ve vozidle (např. že ho měl řidič taxislužby u sebe s ostatními doklady, které na vyžádání předložil).

Zdejší soud rovněž přezkoumal znění protokolu a ověřil, zda v něm uvedený skutkový stav je srozumitelný. Zjistil, že tento protokol, ze kterého správní orgány při svém rozhodování vycházely, zaznamenává skutková zjištění týkající se dvou správních deliktů. První část protokolu popisuje událost z pohledu porušení

povinnosti stanovené v § 34 zákona o silniční dopravě, tj. porušení povinnosti umožnit kontrolním pracovníkům provést kontrolu, přičemž je v této části protokolu uvedeno, že „tím, že řidič na žádost kontrolního pracovníka odmítl předložit požadované doklady (koncesní listina, osvědčení hl. města Prahy o úspěšně vykonané zkoušce, doklad o přidělení evidenčního čísla, průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby a uživatelskou a evidenční knihu taxametry) došlo k porušení § 34 zákona o silniční dopravě (řidič tvrdí, že doklady předloží až dorazí svědci, do té doby odmítl doklady předložit). Doklady předložil až po příjezdu třetí osoby v 11:11.“ Z daného je tedy patrné, že stěžovatel okamžitě neuposlechl výzvy kontrolních pracovníků a posečkával s předložením dokladů do příchodu svědka.

V druhé části protokolu je popsán další správní delikt, a to nesplnění povinnosti provozovatele taxislužby zajistit, aby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby byl umístěn na viditelném místě ve vozidle taxislužby, přičemž v protokole bylo doslovně uvedeno, že „tím, že ve vozidle nebyl při výkonu taxislužby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby (předložena pouze barevná kopie průkazu č. 044862 vydaného MÚ Brandýs nad Labem – Stará Boleslav), došlo k porušení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě a § 12 odst. 2 prováděcí vyhlášky.“ Pro druhý z deliktů je stěžejní skutečnost, že se originál předmětného průkazu při výkonu taxislužby nenacházel na viditelném místě ve vozidle, nýbrž na předepsaném místě byla pouze barevná kopie průkazu.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je třeba na obsah protokolu pohlížet jako na popis dvou odlišných správních deliktů. Informaci o tom, že „doklady byly předloženy“ a o tom, že „byla předložena pouze barevná kopie“ nelze potom, nazíráno v právě uvedeném smyslu, považovat za nesrozumitelné a vzájemně se vylučující. Naopak Nejvyšší správní soud v souladu se závěry správních orgánů a městského soudu považuje z protokolu za prokázané, že se originál předmětného průkazu na předepsaném místě ve vozidle při výkonu taxislužby nevyskytoval a že požadované doklady byly stěžovatelem předloženy až po příjezdu svědka. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že na skutečnosti, že se originál průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby během výkonu taxislužby na předepsaném místě nenacházel, nic nemění skutečnost, že požadované doklady byly po příjezdu svědka předloženy.

Ve vztahu k námitce týkající se nesouhlasu stěžovatele s tím, že správní orgány posoudily jeho jednání při kontrole jako bránění výkonu dozoru, když předložil své doklady až po příjezdu svědka, zastává Nejvyšší správní soud stejný názor, jaký vyjádřil žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti.

Při posuzování stěžovatelova jednání vycházely správní orgány správně z § 34 zákona o silniční dopravě. Podle § 34 odst. 2 citovaného zákona platí, že osoba pověřená výkonem státního odborného dozoru je oprávněna v souvislosti s výkonem dozoru, pokud není zvláštními předpisy stanoveno jinak, vstupovat do provozu a všech prostor souvisejících s vykonávanou činností, nahlížet do

dokladů a evidencí týkajících se provozování silniční dopravy. Dopravce je povinen osobě pověřené výkonem státního odborného dozoru umožnit výkon uvedeného oprávnění. Řidič vozidla je povinen předložit těmto osobám doklady, které musejí být ve vozidle při jeho provozu podle tohoto zákona, a umožnit jim přístup k záznamovému zařízení.

Pokud tedy stěžovatel odmítl předložit doklady ihned na vyžádání kontrolních pracovníků a vyčkal až příjezdu svědka, má Nejvyšší správní soud za to, že skutečně naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 35 odst. 3 písm. k) téhož zákona, tj. neumožnil výkon státního odborného dozoru. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že skutečnost, že požadované doklady po příjezdu svědka předložil, ještě neznamena, že jeho povinnost byla splněna v souladu s výše uvedeným ustanovením, jak se stěžovatel domnívá. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje rovněž na § 11 a násl. zákona o státní kontrole, ve kterém jsou stanoveny práva a povinnosti kontrolních pracovníků a kontrolovaných osob, z nichž nevyplývá, že by stěžovatel měl zákonem zaručené právo požadovat od kontrolních pracovníků, aby s výkonem státní kontroly posečkali do doby, než se dostaví svědek kontrolované osoby. Naopak z § 14 odst. 1 téhož zákona vyplývá, že kontrolované osoby jsou povinny vytvořit základní podmínky k provedení kontroly a poskytnout součinnost odpovídající oprávnění kontrolních pracovníků. Pokud měl stěžovatel obavy o způsobu provedení kontroly kontrolními pracovníky, je nutno poukázat na vázanost kontrolních pracovníků povinnostmi vyplývajícími z § 12 téhož zákona, ve kterém je mimo jiné stanovena rovněž povinnost kontrolních pracovníků zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití [§ 12 odst. 2 písm. d) zákona o státní kontrole].

Pouze nad rámec zdejší soud v souvislosti s výše uvedeným podotýká, že ze správního a soudního spisu je patrné, že správní delikt podle § 35 odst. 3 písm. k) zákona o silniční dopravě byl s ohledem na skutkový stav věci hodnocen velmi mírně. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že skutečnost, že stěžovatel státní dozor po příjezdu svědka umožnil, závažnost jeho protiprávního jednání značně snížila, přičemž žalovaný uvedl, že *„z hlediska důležitosti protiprávního jednání tak odvolací orgán hodnotí jako významnější protiprávní jednání účastníka řízení spočívající v tom, že neměl ve vozidle platný průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby.“*

Na závěr stěžovatel ve své kasační stížnosti poukázal na to, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši vyměřené pokuty (40 000 Kč), přičemž je navíc názoru, že tato pokuta je s ohledem na skutkový stav nepřiměřená. Svá tvrzení ovšem žádnými konkrétními skutečnostmi nepodložil. Nejvyšší správní soud se proto předmětnou námitkou zabýval v obecné rovině. Podotýká, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo řádně a dostatečně vysvětleno, že se v daném případě jednalo o rozhodnutí zahrnující spáchání dvou správních deliktů, přičemž za oba dva tyto delikty je možno dle § 35 odst. 3 zákona o silniční dopravě uložit pokutu

až do výše 750 000 Kč. Dále z rozhodnutí vyplývá, že za závažnější správní delikt žalovaný považoval porušení povinnosti zajistit vystavení průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby na předepsaném místě, přičemž závažnost porušení povinnosti umožnit kontrolním pracovníkům vykonat státní dozor považoval za méně důležitou při posuzování protiprávního jednání stěžovatele. Navíc žalovaný v odůvodnění uvedl, že porušení povinnosti zajistit vystavení průkazu je protiprávním jednáním závažným, nepatří však k těm nejzávažnějším proviněním podle § 35 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Zdůvodnil rovněž, že v daném případě nelze kritérium způsobené škody zahrnout do úvah o výši pokuty, neboť předmětná skutková podstata vznik škody nepředpokládá. Žalovaný se zabýval rovněž otázkou trvání správního deliktu. Na základě svých úvah potom dospěl k závěru, že původně vyměřenou výši pokuty 60 000 Kč nelze považovat s ohledem na okolnosti případu za přiměřenou a snížil ji na výši 40 000 Kč. Žalovaný v této souvislosti navíc uvedl, že aby uložená pokuta splnila žádoucí nápravný účinek nejen vůči osobě účastníka řízení, ale aby působila preventivně také na další provozovatele taxislužby, musí být citelným zásahem do majetkové sféry účastníka řízení. Stejného názoru byl i městský soud, který uvedl, že žalovaný při stanovení výše pokuty vyhodnotil hlediska stanovená v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, který stanoví, že *při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody*. K další moderaci trestu městský soud nepřistoupil, neboť shledal pokutu ve stanovené výši 40 000 Kč, tj. pokutu uloženou v podstatě na samé spodní hranici zákonného rozpětí, za pokutu zcela přiměřenou okolnostem případu. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a pokutu s ohledem na okolnosti daného případu považuje za přiměřenou. Navíc považuje odůvodnění žalovaného i městského soudu s ohledem na argumentaci stěžovatele v žalobě uvedenou za vyčerpávající. Zdejší soud tak neshledal důvodnou ani poslední kasační námitku.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu